

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι . . . Δρ. 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ . . . Φρ. Λρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Ἡ ἅσα αἰτήσεις ἀπευσθύνεται :

Διεύθυνσιν **Φωνῆς τῆς Ἡπείρου**
Ἀ θ ῆ ν α ς

ΕΚ ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ

Ποῖοι ἔπαθον περισσότερα. — Οἱ Ἡπειρώται. — Ὁ περίφημος Ἰωαννίδης καὶ ὁ Νετζίπ.

Ἐδέησε τέλος κατόπιν τῶσων καὶ τῶσων προσκομμάτων περὶ τὴν ἐκκένωσιν νὰ ἐπανέλθωσιν οἱ ἀτυχεῖς πρόσφυγες εἰς τὰς ἐστίαις των καὶ ἐπαγαλάβωσι τὰς πρὸ δέκα τεσσάρων μηνῶν διακοπείσας ἐργασίας των.

Τὰ Τρίκκαλα εὐτυχῶς δὲν ἔπαθον τίποτε· αἱ οἰκίαι, οἱ ὁδοί, αἱ δένδρστοιχίαι ὅπως καὶ πρὶν ζημίας ἔπαθον μόνον οἱ ξένοι, καθ' ὧν μένει ἔπειτα ὁ περιβόητος Νετζίπ καὶ ὁ σύντροφός του Ἰωαννίδης. Οἱ ἐντόπιοι Τούρκοι καὶ Ἑβραῖοι κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὑπὸ τῶν Τούρκων κατοχῆς τῶν Τρικκάλων ἐδείξαν τὴν αἰσχίστην διαγωγήν. Ἐκ τῶν Ἡπειρωτῶν ἔπαθον ἀπὸ τοὺς Τούρκους τοὺς ἐντοπίους ἐννοεῖται οἱ ἐξῆς : 1) ὁ Ἀλέκος Τρίγγης, οὗ τινος ἤρπασαν τὰ πρόβατά του ἀνερχόμενα εἰς διακόσια πενήτηκοντα, εἴκοσι πέντε ἀγελάδας, δέκα γίδια μαλτζίκα, τὰ ἐπιπλα, τὰ ὅποια εἶχεν εἰς τὸ κονάκι τῆς Πατουλιᾶς καὶ ὅλα ἐν γένει τὰ ἐνδύματά του, ἐπίσης καὶ πᾶν ὅ, τι εἶχεν εἰς τὴν ἐνταῦθα οἰκίαν του, 2) ὁ Ἀναστάσιος Τσιντζόπουλος, τὸν ὑποῖον ἐξέδωσαν ἀπὸ τὸ κτήμα Κουρμουλῆ καὶ τοῦ ἤρπασαν τοὺς καρπούς τοῦ παρελθόντος ἔτους πρώιμους τε καὶ ὀψίμους, 3) ὁ Ἀναστάσιος Παπαγιαννόπουλος, τὸν ὁποῖον ἀπέπεμψαν ἀπὸ τὸ κτήμα Ρόγγια καὶ ἀπὸ δύο ἐνταῦθα καταστήματα, ἅπερ εἶχεν ἀγοράσει ἐπὶ δημοσίου πλειστηριασμοῦ καὶ μέχρι σήμερον ἀκόμη δὲν δύναται νὰ ἀνκητήσῃ τὴν κατοχὴν αὐτῶν, διότι εἰς μὲν τὸ χωρίον ἔχουσιν ἐνόπλους φύλακας, τὰ δὲ ἐνταῦθα καταστήματα τὰ ἔχουσιν ἐκμισθώσει πρὸς τρίτους, 4) ὁ Μιχαὴλ Πίχτος, ὅστις ἐστερήθη τῆς κατοχῆς τοῦ χωρίου Κουρμπαλῆ, χάσας τὴν περυσινὴν ἐσοδείαν καὶ τέλος πολλοὶ ἄλλοι ποῖος ὀλίγο ποῖος πολὺ. Οἱ ἐντόπιοι Τούρκοι ἐφάνησαν πολὺ ἀχάριστοι πρὸς τοὺς Χριστιανούς. Ἐπὶ δέκα ἐπτὰ ἔτη συνέζησαν μετὰ τοὺς Χριστιανούς ἀπολαμβάνοντες τῶν αὐτῶν δικαιωμάτων καὶ ὑπερασπιζόμενοι ὑπὲρ τὸ δέον μάλιστα ὑπ' ὅλων τῶν ἀρχῶν καὶ ἰδιῶν τῶν δικαστικῶν, ἀλλὰ μῶλα ταῦτα μόλις ἐπάτησεν ὁ Τουρκικὸς στρατός εἰς τὴν Θεσσαλίαν ἐγενεον θηρία οἱ μασκαράδες, ὕβριζαν δικαστήρια, δικηγόρους, στρατιωτικούς καὶ ἐν γένει πᾶν ὅ, τι ἐλληνικόν. Τὰ καλλίτερα χριστιανικὰ σπιτία τὰ κατέλαβον αὐτοὶ καὶ πρὸ πάντων τὰ παιδιὰ τοῦ Νεμετῆ βῆ ἐγύρισαν ὅλα τὰ καλλίτερα σπιτία τῶν Τρικκάλων ἐπὶ δέκα πέντε ἡμέρας κατῴκησαν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κ. Φανῆς Σακελλαρίδου, ἐθα ὡς λέγουσιν εὖρον τὰ ἱερὰ ἄμφια καὶ τὴν μίτραν τοῦ Ἐπισκόπου Σταγῶν, τὰ ὅποια πρὸς ἐμπαιγμὸν τῆς θρησκείας μας ἐφόρει ὁ Σουλταὴν βῆς ἐνώπιον ἄλλων Ὁθωμανῶν καὶ ἐξέφωνε λόγους. Τὰ ἄμφια ταῦτα ἐστείλαν ὅπως μακθάνω εἰς Θεσσαλονίκην ἐπὶ ἄλλας δέκα πέντε ἡμέρας εἰς τὴν οἰκίαν Ζουρντζοπούλου, εἰς τὴν οἰκίαν Χατζηγώγου καὶ λοιπὰς. Ἐλήστευσαν αὐτοὶ μετ' ἄλλων Τούρκων τὸ Ταμεῖον Τρικκάλων καὶ τὰ ἐπιπλα τοῦ κ. Στυλιανίδου τοῦ ταμίου, μάλιστα διὰ τὸν Τζεμὴλ βῆν λέγουσιν ὅτι ἐφόρει τὸν μουσαμᾶν καὶ τὰ ἐνδύματα τοῦ κ. Στυλιανίδου. Τέλος πάντων δὲν περιγράφονται τὰ ὄργια τῶν ἐντοπίων Τούρκων. Διὰ τοὺς Ἑβραίους ὅπου νὰ ξεσκεπάσης βρωμαίει, αὐτοὶ ἦσαν οἱ μεσῆται τῶν Τούρκων δι' ὅλας ἐν

γίνει τὰς ἀνοσίας πράξεις. Ὄταν ἦλθον οἱ Τούρκοι ἐδῶ ἐξῆλθον πολλοὶ Ἑβραῖοι εἰς προὔπαντησιν των καὶ ἐφύναζον ποῦ μᾶς ἀφήσατε ἀδέλφια ἐπὶ δέκα ἐπτὰ χρόνια εἰς τὰ χέρια τῶν Ρωμηῶν· ἀχάριστοι καὶ αὐτοί. Τώρα βλέπεις κάμουν ὅλοι τὸν φιλέλληνα ! Ὁ γιωτὸς Ἰωαννίδης θὰ ἐκμεν ὡς λέγουσι πορτουσίαν ἄνω τῶν δύο χιλιάδων λιρῶν εἰς μετρητὰ καὶ ξεχωριστὰ εἰς ἐπιπλα, γυναικεῖα φορέματα καὶ πολὺ τιμὰ πράγματα ; Ὁ δὲ Νετζίπ ὁ πρῶν πρόξενος, αὐτὸς ἔκαμεν ὅ, τι ἔκαμεν. Εὐτυχῶς τὰ παιδιὰ τοῦ Νεμετῆ βῆν, ἔχουσιν ἀκίνητον περιουσίαν καὶ θὰ ἀποζημιωθῶσιν οἱ παθόντες. Οἱ ἀδελφοὶ Ἀδαμίδου ἐκ Μετσόβου, διαρκούσης τῆς τουρκικῆς κατοχῆς ἐχορήγουν, τὸ κρέας εἰς τὸν στρατὸν Τρικκάλων, ἥδη φυγοδικούν, διότι τὸ κρέας, ὅπερ ἐχορήγουν προήρχετο ἐκ κλοπιμαίων προβάτων καὶ ἀγελάδων· ὁ μικρότερος αὐτῶν, ὁ Παῦλος, δὲν ἐπρόφθασε νὰ κρυβῇ καὶ ἐφυλακίσθη δι' ἐντάλματος τοῦ ἀνακριτοῦ, οἱ δύο ἄλλοι, ὁ Δημήτριος καὶ ὁ Νικόλαος ἐπρόφθασαν καὶ ἐκρύβησαν. Περὶ αὐτῶν λέγουσιν ὅτι εἶχον συντροφίαν μετὰ κάποιον Ἀλβανὸν Ταφίλην, ἐκλεφταν τὰ γελάδια τοῦ κοσμάκι καὶ τὰ ἐσφαζαν ὅχι εἰς τὰ κρεωπωλεῖα, ἀλλ' εἰς ἐν ἀπόκεντρον χάνι τῶν Τρικκάλων, ἐνόμιζον οἱ ἄνθρωποι ὅτι δὲν θὰ τὰ ἐξεροῦσαν καμμιὰ φορὰ τὰ γλέντια, τὰ ὅποια ἔκαμαν τακτικὰ μετὰ τοὺς Τούρκους εἰς τὰ σπήτια τους ;

ΕΚ ΠΡΕΒΕΖΗΣ

Τῇ 1ῃ Ἰουνίου 1898

Διεδόθη ἐσχάτως, ὅτι ἡ ἐλληνικὴ κυβέρνησις ἐζήτησε παρὰ τῆς ὀθωμανικῆς κυβερνήσεως ἐγγυήσεις διὰ τὴν ἀσφαλὴ ἐπάνοδον τῶν προσφύγων Ἡπειρωτῶν εἰς τὰς ἐστίαις των καὶ ὅτι ἡ δευτέρα ὑπεσχέθη ὅτι οὗτοι θὰ μείνωσιν ἀνενόχλητοι καὶ θὰ τύχωσι τῆς μεγαλειτέρας πατρικῆς μερίμνης καὶ προστασίας ὡς πάντοτε φροντίζει ὁ Γαληνῶτατος ἄναξ Σουλτάν Χαμίτ. Οἱ Ἡπειρώται εὐγνωμονοῦσιν εἰς τὴν γείτονα μητέρα διὰ τὸν πόνον μετ' οὗ παρακλουθεῖ τὰ δεινοπαθήματά μας καὶ ἡ αἰτήσις μὴ δυναμένη νὰ φέρῃ ριζικὴν θεραπείαν δὲν εἶναι ὀλίγη διότι καὶ πλατωνικὴ διπλωματικὴ προστασία ἐν χαρκτηρισθῇ, ἀποδίδεται αὕτη (τῇ Ἑλλάδι) ἡ ἀναγνώρισις τῆς ἐποπτείας ἐπὶ τῆς παρασπόνδως κατεχομένης ἐτι χώρας παρὰ τὰς εὐχὰς τῆς συνθήκης τοῦ Βερολίνου. Οὐδὲν ἐλπίζοντες εὐχόμεθα οὐχ' ἥττον βεθέως νὰ ἐπιτύχῃ ὁ προορισμὸς τῆς διακοινώσεως διότι πράγματι, ἐὰν εἰς τὴν ἐξῶ πενίαν, γυμνότητα, τυρανίαν, ἐνταθῶσι καὶ αἱ κυβερνητικαὶ πιέσεις, ἀλλοίμονον ! εἰς μάτην ὁ Ἀρχιερεὺς θὰ διανέμῃ ἀπὸ μερικὰς ὀκάδας ἀλεύρου Ἀραβοσίτου ἡ πενία εἶνε γενικὴ ἡ προσφορά δὲ αὕτη δὲν εἶνε ἄλλο παρὰ σταγόνες τινὲς ὕδατος χυόμεναι ἐν πυρκαϊᾷ εἰς ἀπόσβεσιν αὐτῆς· ἐν τῇ δυστυχίᾳ ταύτῃ οὐδὲν δυνάμεθα νὰ πράξωμεν παρὰ νὰ ζητήσωμεν τὴν ἀρωγὴν τῶν γειτόνων ἀδελφῶν ὑπάρχουσι τόσα φιλανθρωπικὰ καταστήματα, ὑπάρχουσι τόσοι εὐεργεταὶ τοῦ ἔθνους, ὥστε δὲν πρέπει νὰ τύχωσιν ἀνάξιοι τῆς προσοχῆς τοῦ ἐλληνισμοῦ, οἱ ταλαίπωροι Ἡπειρώται. Μαρτυρικὴ ζωὴ ἦν ὑπὸ τὰς περιστάσεις ταύτας διὰ τοὺς ἐλπίζοντες εἰς τὴν θεῖαν ἀντίληψιν καὶ εὐεργεσίαν καὶ περιμένοντες ἀγογγύστως καὶ κατανυκτικῶς νὰ σημάνῃ ἡ ὥρα τοῦ χρόνου εἶνε

χαρκτηριστικὴ ὑπομονὴ ἀξίων ἐλλήνων οἵτινες θέλουσι νὰ ἰδῶσι τὸ πατριὸν ἔδαφος ἐλευθέρων οὐχὶ ὀλιγότερον τῆς ἰδίας ἐαυτῶν ἐλευθερίας. Οὐδεὶς ποτὲ ἠμφισβήτησε τὴν γενναϊότητα τὴν αὐταπάρνησιν τῶν Κουτζουφλιανιτῶν προτιμῶντων νὰ μείνωσιν ἀνέστιοι μᾶλλον παρὰ νὰ ἐπανακάμψωσιν εἰς τὴν πρὸ ἑτῶν δουλείαν. Ἀλλὰ τοιαύτη θυσία προὔπεθεσεν τὴν ἐθνικὴν ἀρωγὴν πάντων τῶν ἐλλήνων ἡ ὁποία καὶ συνετελέσθη, ἐντὸς δὲ ἀπὸ ὀλίγου διαστήματος ἐγκαθιδρύονται εἰς ἄλλον τῆς ἐλευθέρας γῆς τόπον κρείττονα. Θὰ μοὶ εἴπη τις, ὅτι τοιοῦτον τι ἡδύνατο νὰ πράξωσιν καὶ ἄλλοι πρόσφυγες Ἡπειρώται, δὲν ἦτο δυνατόν δὲ νὰ ὑπάρξη κυβερνήτης Ἑλλήν ὅστις νὰ μὴ παρῆεν αὐτοῖς ἔδαφος κατάλληλον εἰς συνοικισμὸν. Ἐκ τούτου ὅμως τί θὰ ἐγένετο ; θὰ ἔμεινον ἔρημα τὰ χωρία τῆς κάτω Ἡπείρου καὶ δὲν θὰ ἦτο διόλου δύσκολον ἡ τουρκικὴ κυβέρνησις πάντοτε σκοπιᾶς πολιτευομένη νὰ μᾶς στείλῃ βόρεια ἀδριατικὰ στίφη τὰ ὅποια θὰ ἰδεῖνουν πολὺ τὴν θέσιν τῶν ἀπομεινάντων χριστιανῶν. Ἐδῶ ἀκριβῶς ἐγκεῖται τὸ μέγιστον τῆς ἐθελουσίας σημείου, ἐὰν δ' ἔτυχον συμπαθειῶν οἱ γενναῖοι Κουτσοφλιανῖται καύσαντες ἐνώπιον τῶν ξένων ἐπιτρόπων τὴν κωμόπολιν των ὁλόκληρον (ἡ ἀποκατάστασις των ὅσον οὕτω γίνεται εὐρυτέρα), ὑπὸ τίνος αἰσθήματος δέον νὰ περιφρουρηθῶσιν ὑπὸ σύμπαντος τοῦ ἐλληνισμοῦ οἱ γενναῖοι πρόσφυγες οἵτινες ἰθυσίασαν ἀτομικὴν ἀσφάλειαν ἰδίαν ἐλευθερίαν ζωῆς, χάριν τῶσων ὑψηλῆς ἐθνικῆς ἰδέας ; Ἐὰν δὲν ἐπιστρέφον οἱ πρόσφυγες ἦτο πραγματικὸς κίνδυνος ἐθνικῆς καταπολεμήσεως ὑπὸ τοῦ κυριάρχου ἡ ὁποία δὲν ἦτο δύσκολον νὰ εἶνε καὶ τελεσφόρος. Δὲν ἔχομεν παρὰ νὰ εὐγνωμονήσωμεν τὴν γείτονα πατρικὴν κυβέρνησιν διὰ τὸ ἀγαθὸν μέτρον εἰς τὸ ὁποῖον προέβη, ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα καὶ νὰ μὴ ὑπομνήσωμεν συγχρόνως ὅτι ὁ ὕλισμός σήμερον εἶνε τὸ πρῶτον τῆς διπλωματίας μέλημα καὶ ὅτι ὁ βίος διὰ τοὺς δυστυχεῖς ὑποδούλους Ἡπειρώτας εἶνε τῶσων χαλιπός, στερομένους καὶ οὐτοῦ τοῦ ἐπιουσίου των ἄρτου. Βλέπετε νέους οἵτινες ἀλλαχῶ καὶ ἄλλως ζῶντες θὰ ἦσαν τύπος ἀλκίμου μαχητοῦ, ἐργάτου, γεωργοῦ, ἐκροσκατεῖς μετὰ κεκυρωμένην τὴν σποδολικὴν στήλην ἐνεκα τῆς πείνης καὶ τῶν βλασάνων, θεωροῦνται δὲ εὐτυχεῖς ἐκεῖνοι ἐκ τῶν χωρικῶν οἰκογενειῶν ὅσαι κατορθοῦσι μόλις νὰ ἐπαρκέσωσιν εἰς τὴν σωματικὴν διατήρησιν μετ' ὀλίγον μίγμα ἀλεύρου ἀραβοσίτου, ὕδατος καὶ ἀγρίων λαχάων. Φεῦ ! Ἐὰν ποτὲ ἡ πεπολιτισμένα εὐρώπη θὰ ἐξακολουθήσῃ ἀμεριμνῶσα, χάριν τῶν ὕλικῶν ἐκυτῆς συμφερόντων, ὑπὲρ λαοῦ ὅστις δὲν θὰ κατεῖχεν ἀπρόδον καὶ κακὴν θέσιν ἐν τῇ οἰκογενείᾳ τῆς ἀνθρωπότητος ; Θυσιάζεται εἰς τὰ μᾶλλον προηγμένα αὐτῆς μέρη βροχιδὸν τὸ χρῆμα εἰς σχηματισμὸν ἐταιριῶν, ὅπως κατορθώσωσι νὰ προσηλυτίσωσιν εἰς τὸν χριστιανισμὸν μερικοὺς ἀγρίους. Ὅλα ἡτο βλασφημία νὰ κατακρίνῃ τις τὸ ὑψηλὸν τῶν τούτων ἔργων ἀλλὰ συνετέλεσαν πρῶτον διὰ τοῦ χρέματός των εἰς τὴν χειραφέτησιν καὶ ἐκπολιτιστικὴν ἐλευθερίαν ἰδίων ἐν αὐτῇ τῇ Εὐρώπῃ ὁμοφρόνων ἀπὸ ἐπαχθοῦς τυράννου, δυσφρόνων οἵτινες μόνον ἐλευθερίαν ζητοῦσι καὶ δύνανται ἄνευ περαιτέρω ἀρωγῆς νὰ προαχθῶσιν εἰς τὸν πολιτισμὸν ; Ἐὰν δὲ τοιαύτη σχέσις ὑπάρχῃ μεταξὺ τῶν δύο ζητημάτων τί θὰ μοὶ εἴπητε περὶ τῶν χριστιανικῶν ἐκείνων ἐταιριῶν οἵτινες

• Ὁρίξω εἰδικὰ κληροδοτήματα τὰ ἐξῆς: 15 χιλ. πράγμα εἰς τὴν ἀδελφὴν μου Βασίλειαν, 15 χιλ. πράγμα εἰς τοὺς κληρονόμους τοῦ ἀδελφοῦ μου Ἰωάννου, 15 χιλ. πράγμα εἰς τοὺς κληρονόμους τῆς ἀδελφῆς μου Ἐλένης. 5 χιλ. φρ. εἰς τὴν ἀνεψίαν μου Ἀνναν Παπασταύρου, καὶ 5 χιλ. φρ. εἰς τοὺς στρατιωτικὸν νοσοκομείων Βουλκορετίου. Τὰ ἄνωτ'ρα κληροδοτήματα τὰ ἐπινοήσαντι ἐξέπαινον, τὸ δὲ ὑπολοίπον

της περιουσίας να κατατεθῇ εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος, ὅπως μὲ τοὺς τόκους ἐκτελῶνται εἰς τὴν Ζίτσαν τῆς Ἡπείρου, ὅπου ἐγεννήθη, ἀγαθοεργήματα, τὰ ὅποια θὰ θεωρῶσιν ἀναγκαῖα οἱ ἐκτελεσταὶ καὶ ὁ κληρονόμος μου. Ὁ κληρονόμος Κωνσταντῖνος θὰ λάβῃ ἐφάπαξ 20 χιλ. φράγκ. καὶ 2 χιλ. φρ. κατ' ἔτος, ὁ δὲ Γ. Δ. Σακκάς 2 χιλ. φρ. ὡς ἐκτελεστής κατ' ἔτος.

«Αὕτη εἶνε ἡ τελευταία ιδιόχειρος διαθήκη μου, ἡ ὁποία ἐπιθυμῶ νὰ ἐκτελεσθῇ κατὰ γράμμα καὶ εὐσεβεῶς».

Τῇ 17 Αὐγούστου 1897 Γκυμέστι

Δημ. Ζιτσαῖος

Διὰ τῆς διαθήκης ταύτης, ὁ ἀειμνήστos Δ. Ζιτσαῖος ἐγκαταλείπει 70 χιλ. φράγκων ἐφάπαξ εἰς τοὺς πλησιεστέρους συγγενεῖς του, καὶ τὸ ὑπόλοιπον εἰς τὴν Ζίτσαν. Ἄλλ' ὅποῖον τι εἶνε αὐτὸ τὸ ὑπόλοιπον: Ὁ μακαρίτης διαθέτης δὲν ἐσημείωσεν ἀριθμὸν τὴν μεγάλῃ του περιουσίαν· ἀλλ' ὁ ὅρος, ὅτι διατάσσει νὰ χορηγῶνται ἐτησίως ἀνά 2 χιλ. φραγ. χρυσῶν εἰς τοὺς Κ. Παπασταύρου, ἀνεψιὸν του, καὶ τὸν Γ. Σακκά, ἡτοὶ ἐν ὅλῳ 4 χιλ. φραγ. χρυσῶν, ὡς ἐκτελεστὰς τῆς διαθήκης του, δὲν ἀφίνει τὴν ἐλαχίστην ὑπόνοιαν, ὅτι ἡ ἐγκαταληφθεῖσα ὑπὲρ τῆς Ζίτσης περιουσία δὲν θὰ ἀπέφερε τὸ δεκαπλάσιον τοῦλάχιστον τοῦ πρὸς τοὺς ἐκτελεστὰς ὀριζομένου τόκου, ἡτοὶ ἐπέκεινα τῶν (40) τεσσαράκοντα χιλ. φράγκων χρυσῶν ἐτησίως.

Δυστυχῶς ὅμως οἱ μόνοι κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς τοῦ ἀειμνήστου ἀνδρὸς εὐρεθέντες, κ. Κωνστ. Παπασταύρος, καὶ Γ. Σακκάς, ἀνηγγείλαν κατ' ἀρχὰς εἰς τοὺς συγγενεῖς καὶ τὴν κοινότητα Ζίτσης, ὅτι ἡ μόνη εὐρεθεῖσα περιουσία τοῦ μεταστάντος ἦτον ἐκ φράγκων χρυσῶν 110 χιλιάδων, εὐρισκομένων ἐν τῷ ἐν Βουκουρεστίῳ τραπεζικῷ ὀίκῳ τοῦ Ἑλίας.

Ἐκ τοῦ ῥηθέντος γνωστοῦ ποσοῦ ἐμείλλον νὰ ἐξαχθῶσι τὰ ἐν τῇ διαθήκῃ ἀναγεγραμμένα κληρονομικὰ ποσά, τῶν ἐκτελεστῶν τὰ διάφορα ἔξοδα, τὸ δὲ ὑπόλοιπον νὰ κατατεθῇ εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος ὑπὲρ τῆς Ζίτσης. Πράγματι, μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν κληρονομικῶν μοιρῶν καὶ τῶν ἐξόδων, τὸ ὑπολειφθέν ἐκ 40 χιλ. φραγ. χρυσῶν ποσὸν κατετέθη μὲν κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν, ἀλλὰ βραδύτερον ἀπεσύρθη ὑπ' αὐτῶν.

Ἀπέναντι τῶν ἐκ μέρους τῶν ἐκτελεστῶν περιπλοκῶν τούτων τὰ διάφορα πρόσωπα πρὸς οἷς εἶνε ἐμπιστευμένη ἡ περιουσία τοῦ μακαρίτου Ζιτσαῖου, λαβόντα γνῶσιν τοῦ κειμένου τῆς διαθήκης, καθ' ἣν τὸ ὑπόλοιπον τῆς περιουσίας ἀνήκει τῇ Ζίτῃ ἐζήτησαν τὴν διὰ πληρεξουσίου τῆς κοινότητος ἐξόφλησιν τῶν εἰς χεῖρας αὐτῶν ὑπαρχόντων χρηματικῶν ποσῶν καὶ τοῦτο, ἵνα μὴ ὑπέχων οὐδεμίαν νομικὴν εὐθύνην. Οἱ ἐκτελεσταί, μὴ ἐννοῦντες, τίς οἶδε διὰ τίνος λόγου νὰ ὀνομάσωσι τὰ τε χρηματικὰ ποσὰ καὶ τὰ πρόσωπα, εἰς τὰ ὅποια εἰντε κατατεθειμένα ἐξέπεψαν τὴν κάτωθι ὑπὸ χρονολογίαν 11 τρέχοντος πρὸς τὴν Κοινότητα Ζίτσης ἐπιστολὴν, δι' ἧς δὲν ὑποδεικνύουσιν, ἀλλ' ἐπιβάλλουσιν εἰς τὴν Κοινότητα νὰ διορίσῃ αὕτη, καλὰ καὶ σώναι, ἀντιπρόσωπόν της τὸν ἐν Βουκουρεστίῳ ἀρτοποιὸν Ν. Παπανίδην, ὅπως ἄπειρον καὶ ἀδαψὲς ἀνθρώπων διὰ τοιαύτην ἐντολήν.

Ἀθῆναι 11 Μαΐου 1898

«Φίλε κ. Λάμπρε Παπαχρόνη ἔχομεν ἀνά χεῖρας τὴν φιλικὴν ἐπιστολήν, ἣν ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῶν κ. κ. Α. Κατσουλίδου, Ν. Παπαδιαμάντη, Χ. Παπαγεωργίου, Ι. Γεωργάτου, Α. Γουδίνου καὶ Εὐαγ. Πιπτοῦ ἐγράψατε ἡμῖν, καὶ ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς ὁποίας ἐγνώμεν, ὅτι ἐν τῇ γενομένῃ συνεδρίᾳ, καθ' ἣν ἀνεγνώσθη τὸ πρὸς τὴν κοινότητα γράμμα ἡμῶν καὶ τὰ συναρτῶν αὐτῷ ἔγγραφα δὲν ἐπεκράτησεν ἡ ὀρθὴ σκέψις, καὶ οἱ ἀντιλέγοντες εἰς τὸν διορισμὸν τοῦ ὑποδειχθέντος παρ' ἡμῶν, ὡς ἀντιπρόσωπου, ἐνεργοῦσιν ἐκ πνεύματος ἀντιλογίας, μὴ θελήσαντες νὰ λάβωσιν ὑπ' ὄψιν οὕτε τοὺς λόγους, ἐξ ὧν ὠρμήθημεν, οὔτε τὸν σκοπὸν, ὃν ποιεῖμεν, ἀξιώσαντες νὰ διορισθῇ ὁ κ. Ν. Παπανίδης.

«Ὁ ἀειμνήστos διαθέτης, πιστευθεὶς εἰς ἡμᾶς

τὴν διὰ πολλῶν μόθων κτηθεῖσαν περιουσίαν αὐτοῦ, παρέσχεν ἡμῖν συνάμα ἀπόλυτον ἐλευθερίαν ἐνεργεῖας περὶ τὴν διαχείρισιν καὶ ἐκτέλεσιν τῶν ἀγαθοεργημάτων. Μετὰ τὰ γενόμενα παρ' ἡμῶν διαθήματα, μετὰ τὴν ἀναγνώρισιν ἡμῶν ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων δικαστηρίων, ὡς μόνων δικαιοῦχων, μετὰ τὴν παράδοσιν εἰς ἡμᾶς τῆς γνωστῆς περιουσίας, μετὰ τὴν ἐξόφλησιν τῶν συγγενῶν ἐναπέμεινεν ἀπλὴ καὶ τυπικὴ ἐκ μέρους τῆς κοινότητος ἀναγνώρισις τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Βουκουρεστίου, ὅπως καταστῇ ταχυτέρα ἡ ἐναρξὶς τῶν κοινωφελῶν ἔργων, καὶ ἐν ἐποχῇ, καθ' ἣν ἀκριβῶς πολλοὶ πατριῶται, στερούμενοι, θὰ ἠδύναντο ἐργαζόμενοι νὰ ἐξοικονομήσωσι τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐπιτήδεια. Ἐὰν διεῖπε τὰ πράγματα ἡ λελογισμένη σκέψις καὶ ὀρθὴ ἀντίληψις, εἶδε οἱ ἀντιταχθέντες εἰς τὸν διορισμὸν τοῦ ἀντιπρόσωπου νὰ ἐπικροτήσωσι καὶ ἐκφράσωσι πρὸς ἡμᾶς τὰς εὐχαριστίας καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην των, διότι σπεύδομεν νὰ καταστήσωμεν γνωστὸν, ὅτι κύριον μέλημα ἡμῶν εἶνε ἡ περισυλλογὴ τῆς περιουσίας, ἐκ τῆς ὁποίας πρόκειται νὰ ἐκτελεσθῶσιν ἀγαθοεργήματα, ἀνταποκρινόμενα εἰς τὴν βούλησιν τοῦ ἀειμνήστου διαθέτου καὶ εἰς τὰς ἀμέσους καὶ ἐπιγούσας ἀνάγκας τῆς πτωχῆς ἡμῶν πατρίδος, ὑπὲρ ἧς εἶνε πάντῃ περιττόν εἰπώμεν, ὅτι ζωηρὸν ἐνδιαφέρον ἔχομεν. Ἐδεῖ νὰ σκεφθῶσιν οἱ ἀντιλέγοντες, ὅτι ἡμεῖς πρῶτοι ἐσπεύσαμεν νὰ δηλώσωμεν εἰς τὴν κοινότητα ἄνευ οὐδεμιᾶς ὑπομνήσεως ἢ παρακλήσεως ἐκ μέρους αὐτῆς, ὅτι, πλην τῆς εὐρεθείσης περιουσίας ὑπάρχει καὶ ἄλλη τοιαύτη· ἐπρεπε νὰ μὴ παρίδωσιν ὅτι, τι γίνεται καὶ ἐνεργεῖται, γίνεται καὶ ἐνεργεῖται ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ καλοῦ τῆς Ζίτσης καὶ νὰ σκεφθῶσιν, ὅτι ἐν γε τῷ παρόντι πλείονα δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν.

«Ἐπιθυμοῦντες, ὅσοι λέγουσιν, ὅτι ἐπιθυμοῦσι νὰ μάθωσι τὸ ἐκκαθαρισθόμενον ποσὸν ἀξιοῦσιν ἀδύνατα καὶ διατυποῦσι μορφήν κατὰ τῆς ἐλευθερίας τοῦ διαθέτου θελήσεως, ὅστις ἰδίᾳ χεὶρὶ συντάξας τὴν διαθήκην αὐτοῦ, καὶ τὰ πρόσωπα, εἰς τὰ ὅποια εἶχεν ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην, ἀναγράφας δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπιτρέψῃ ἐπεμβάσεις, ὥς ὀφείλετε νὰ γινώσκητε, ὅτι οὐδέποτε θὰ ἐπιτρέψωμεν. — Οὕτε περὶ τοῦ κ. Ν. Παπανίδου δύναται νὰ διατυπωθῇ ἀμφιβολία τις, καθόσον ὑπεδείχθη οὗτος παρ' ἡμῶν, ὅτινες ἔχομεν διὰ τοῦτο κεραίαν καὶ ἀμέριστον εὐθύνην.

«Πρόκειται περὶ τυπικῆς ἐργασίας, ἥτις δύναται ἄνευ δαπανῶν νὰ ἐξοικονομηθῇ διὰ τοῦ διορισμοῦ τοῦ Ν. Παπανίδου, δυναμένου λόγῳ τῆς ἐν Βουκουρεστίῳ διαμονῆς του νὰ συνεννοηθῇ μετὰ τοῦ κ. Φωτεινοῦ, ἐνεργοῦντος καὶ συμπράττοντος μετ' ἡμῶν εἰς πᾶν τὸ ἀφορὸν τὴν ἐκτέλεσιν τῆς διαθήκης.

«Ἐπορήσαμεν πῶς ὑμεῖς καὶ ἡ ὀρθοφρονούσα μερίς, ἥτις ἀφεύκτως ἀπαρτίζει τὴν πλειοψηφίαν τῆς κοινότητος, δὲν προέβητε, συμφώνως πρὸς ὅσα ἐγράψαμεν, εἰς τὴν ὑπογραφὴν πληρεξουσίου. Ἦδη, ἂν ἡ κοινότης καὶ ἡ πλειοψηφούσα μερίς φρονῇ ὅτι, διορίζουσα ἄλλον ἀντιπρόσωπον θὰ δυνήθῃ κάλλιον νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὰ ἐαυτῆς συμφέροντα, δύναται νὰ τὸ πράξῃ, λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν, ὅτι τὸ διορισθόμενον πρόσωπον δέον νὰ ᾔνη ἐξ ἐκείνων τῶν προσώπων. Ἀλλὰ πλὴν τούτου ὀφείλει νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὰ πολλὰ ἔξοδα, ἅτινα ἤθελεν ἀπαιτήσῃ ὁ διορισμὸς, ἢ μετὰ βλαβῆς, ἢ διαμονῆς ἐν Βουκουρεστίῳ καὶ ἢ ἐκείθεν ἐπιστροφή αὐτοῦ καὶ ἅτινα ἐπ' οὐδενί λόγῳ δύναται νὰ βεβρύνωσι τὴν περιουσίαν τοῦ μακαρίτου, προωρισμένην εἰς ἄλλα ἔργα κοινωφελῆ. Οὕτε ἡ ἐνταῦθα παρούσα ἐκ μέρους τῆς κοινότητος ἀντιπρόσωπος εἶνε ἀναγκαῖα, καθόσον δὲν πρόκειται περὶ ἐργασίας ἢ ἔγγραφου, τὰ ὅποια νὰ γείνωσιν ἐνταῦθα, ἀλλ' ἐν Βουκουρεστίῳ.

«Ἐμμένοντες ὅθεν εἰς ὅσα προηγουμένως ἐγράψαμεν, προτρέπομεν ὑμᾶς καὶ ὅλους τοὺς ὀρθοφρονούντας πατριώτας νὰ ὑπογράψετε πληρεξουσίου, ἵνα μὴ ἐπ' ἀόριστον καὶ ἐπὶ προφανῇ βλάβῃ τῆς κοινότητος ἀναβληθῇ ἡ ἐναρξὶς τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἀγαθοεργημάτων, ἐκ τῶν ὁποίων καὶ μόνον θὰ κριθῇ ἀσφαλῶς, ὅτι σβώμεθα τὴν θέλησιν τοῦ μακαρίτου. Ὀφείλετε νὰ γινώσκητε, ὅτι καὶ ἡμεῖς, ἀνήκοντες εἰς οἰκογενεῖας καὶ

ἐργασίας δὲν δυνάμεθα πάντοτε νὰ διαθέσωμεν τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον πρὸς τὴν ὀριστικὴν τακτοποίησιν τῶν πραγμάτων, ἐξ ὧν ἐξακτῶνται ὅλα τὰ ἀγαθοεργήματα, ἅτινα ἔχομεν ὑπὸ σκέψιν νὰ ἐκτελέσωμεν ἐν Ζίτῃ. Ἐὰν θέλητε τὸ καλὸν τῆς Ζίτσης, σπεύσατε νὰ ὑπογράψετε καὶ στείλητε ἡμῖν τὸ πληρεξῶσιον, ἀδιαφοροῦντες, ἂν τινες ἀποποιήθωσι νὰ ὑπογράψωσι, καθόσον γινώσκουμεν, ὅτι οὗτοι εἰσι λίαν εὐάριθμοι. Ἄν καὶ τὴν παροῦσαν, ἣν ἀπευθύνουμεν οὐχὶ μόνον πρὸς ὑμᾶς καὶ πρὸς τοὺς κυρίους συνυπογράφοντας μετ' ἡμῶν τὴν πρὸς ἡμᾶς ἐπιστολήν, ἀλλὰ πρὸς πάντα ὀρθοφρονούντα Ζιτσαῖον, ἀμελήσητε νὰ λάβητε ὑπ' ὄψιν καὶ νὰ ἐργασθῇτε συντόμως καὶ δραστηρίως, παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς ἀπαντήσητε ταχέως, ἵνα σκεφθῶμεν περὶ τοῦ πρακτέου καθ' ὃ, τρόπον νομίζομεν συνάγοντα πρὸς τὴν θέλησιν τοῦ μακαρίτου καὶ πρὸς τὴν ἀξιοπρέπειαν ἐκείνων, ἣν δέον νὰ τηρῶσιν ἐκεῖνοι εἰς οὗς τόσῳ ὑψηλὰ καὶ τόσῳ ἱερὰ καθήκοντα ἀνατίθενται.

Πρόθυμοι

Κωνστ. Παπασταύρος, Γ. Σακκάς.

Σχόλια ἐπὶ τῆς ἀνω ἐπιστολῆς παραλείπομεν, ἀφίνοντες νὰ κάμωσιν οἱ ἀναγνώσται καὶ δὴ οἱ ἀπανταχοῦ τοιοῦτοι Ζιτσαῖοι· ἡμεῖς ἀπορούμεν, τί δέον νὰ θαυμάσωμεν τὴν ἀπλότητα ἢ τὸ θράσος τῶν κ. ἐκτελεστῶν!

Καὶ τυφλῷ δῆλον, ὅτι οἱ ἐκτελεσταὶ Κων. Παπασταύρος καὶ Γ. Σακκάς διὰ τοῦ διορισμοῦ τοῦ Ν. Παπανίδου, ὡς ἀντιπρόσωπου τῆς κοινότητος Ζίτσης δὲν ἐπιδιώκουσιν ἄλλο ἢ τὴν ἀνεξέλεγκτον παράδοσιν τῆς περιουσίας τοῦ μακαρίτου διαθέτου εἰς χεῖράς των. καὶ πρὸς τοῦτο μετέρχονται πᾶν μέσον παρὰ τὴν κοινότητα, ἵνα ἐπιτύχωσι τὸν τοιοῦτον πληρεξουσίου διορισμὸν. Πολλὰ μέλη τῆς κοινότητος δελεασθέντα καὶ διλεαζόμενα ὑπὸ ὑποσχέσεων καὶ παροχῶν ὑπογράφουν ἔγγραφο, δι' οὗ διορίζουν ἀντιπρόσωπον των τὸν Ν. Παπανίδην· ἀλλ' ἔχομεν πεποιηθῆσιν ἀκράδαντον εἰς τὸν πατριωτισμὸν τοῦ μεγαλειτέρου καὶ ὑγιεινέστερου στοιχείου τῆς Ζίτσης, ὅπερ πεποιθήμεν, ὅτι δὲν ἀνεχθῇ νὰ παραδώσῃ τὴν κοινότητα δεδεμένην χερσὶτε ποσὶ τε εἰς χεῖρας τῶν προφανῶς ὄχι καλὰ διανοουμένων ἐκτελεστῶν, οὕτω ζημιώσωσι ταύτην πλέον τῶν πενήτην χιλιάδων (50) χιλ. φράγκων ἐτησίως.

Κατάρτα καὶ ἀναθεμα εἰς ἐκείνους, ὅτινες ὑπέγραψαν καὶ θὰ ὑπογράψωσι τοιοῦτον πληρεξουσίου, δι' οὗ ἡ ἀτυχὴς μὲς πατρίς Ζίτσα θὰ στερηθῇ κολοσσίου ποσοῦ, ὅπερ θὰ ἀνακουφίσῃ διηνεκῶς τὸς ἀνὰ ἄνδρας. Ταῦτα πρὸς τὸ παρόν· ἄλλοτε θὰ πραγματευθῶμεν περὶ τοῦ βίου καὶ τῆς πολιτείας τοῦ διαδοθέντος κληρονομοφάγου Γ. Σακκά καὶ περὶ τῆς τύχης τῶν ὑπὲρ τῆς Ζίτσης κληροδοτημάτων, ἐν οἷς παίζει σπουδαῖον ρόλον ὁ ἀνὴρ.

Ἀθῆναι 2 Ἰουνίου 1893.

Μ. Κούμας

Δημ. Γ. Γάγαλης

ΘΕΙΟΠΗΓΑΙ ΚΟΙΝΙΤΗΣ

Οἱ πανταχόθεν τῆς Ἡπείρου καὶ ἀλλαχόθεν συρρέοντες ἀσθενεῖς μαρτυροῦσι περὶ τῆς ἱαματικῆς αὐτῶν δυνάμεως. Τὰ πράγματα οὐ χρῆζουσιν λόγων. Εἰδοποιούνται ὅθεν οἱ ἔχοντες ἀνάγκην αὐτῶν, ὅτι ἐφέτος θὰ εὐρωσὶ σχετικὴν ἀνεσίαν καὶ περιποίησιν καθόσον προσπαθῶσιν ἐκ τῶν ἐνόντων νὰ μειώσωμεν τὰς προὔπαρχουσας ἐλλείψεις· ἡ ἐναρξὶς γενήσεται κατὰ τὸ τελευταῖον δεκάημερον τοῦ Μαΐου, στρατιωτικὸν δ' ἀπόσπασμα θὰ φρουρῇ χάριν τῆς τάξεως καὶ ἀσφαλείας τῶν λουομένων.

Ὁ Διευθυντής

Δουκῆς Δημάρατος (ἐκτρός)

ΕΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ Η ΗΠΕΙΡΟΣ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ ΕΝ ΗΠΕΙΡΑΙΕΙ

Εἶνε περιττόν νὰ συστήσωμεν τὸ Ἐξενοδοχεῖον τοῦτο καθὼς καὶ τὸν Διευθυντὴν αὐτοῦ, διότι εἶνε εἰς ἀπαντας γνωστὸς διὰ τὰς εὐκολίας τὰς ὁποίας παρέχει εἰς τοὺς διερχομένους ἡμετέρους πατριώτας.

Ι. ΛΑΜΠΡΙΔΗΣ δικηγόρος

Ἡπειρώτης

Ὁδὸς Ἀκαδημίας ἀριθ. 68.